

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❁ זהר חדש רות ❁

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ג'

קונטרס 903

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מאמר אחד עולה לו ללימוד שנה תמימה, ובזה יזכה להיות מבני עליה, היושבים ראשונה במלכות.

(א) פְּשְׁמִשִּׁיחַ יָבוֹא, הַסְּפָרְדִים יִהְיוּ הָרֵאשׁוֹנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש, וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

וכאן כדאי לספר מה ששמעתי ממחותני להבחל"ח כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג זצלה"ה, [מייסד מפעל הש"ס, וש"ע], שאמר כמה פעמים שכשמשׁיח יבוא, הספרדים יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו, בגלל שיש להם אמונה פשוטה. ובאמת מפני מה זכו לאמונה פשוטה, וידוע שגדלה אמונתם ותמימותם ומקיימים כפשוטו את דברי הנביא חבקוק (פרק ב' כ') "וְהָיָה כִּי יִבְרָא ה' אֱלֹהֵינוּ אֶת הַמְּשִׁיחַ כָּל כֹּל בְּבֵית הַכְּנֶסֶת.

ומנין בא להם כל זה? ועוד למה כל גדולי הספרדים נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי?
כל זה בא מדבקותם בלימוד הזוהר הקדוש!!!

10 | ידוע דברי האר"י הקדוש, שאפילו לומר דברי מוסר לחבירו, לא יאמר בבית הכנסת, שמא מתוך כך יגרר לדבר דברי חולין.

וכבר אמר "השפת אמת" מפני מה זכו הספרדים ולא יכלו הגויים ליגע בהם בזמן המלחמה העולמית מפני ששומרים על קדושת בית הכנסת. וידוע שיש בית המדרש בבלגיה ששרד ולא נחרב מפני שלא שחו שם שיחת חולין והגם שהם שרפו 500 מאות בתי מדרשות, אבל בבית הכנסת הזה שלא דיברו לא יכלו לשלוט עליו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם, ובאמת כל גדולי הספרדים היו גדולים גם בתורת הסוד, ובזכות זה זכו להחדיר אמונה פשוטה יראת שמים ואהבת השם יתברך, גם להמוני העם, שזה הכח של הזוהר הקדוש. וכולם דבקים בדרכי אבותיהם ולומדים שיעורים ביחיד וברבים זוהר הקדוש, וראינו לפשוטי העם שסיימו כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה.

וכל הברכות¹ והישועות ניסים ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י ז"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, אילו לא

וזו הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה בלה, ונענש: כל התורה בלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחר, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה בלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחדות באלו דוחה בלו. ומפל שפן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישפילו זאת, כי הלימוד כל התורה בלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלימוד כדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'.

וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה בידוע, ואינו חפץ באור התורה, כי אור גימטריה ר"ז, הינו ברוי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה באלו דוחה את האחדות בלו ומתחייב בנפשו, מה שאין פן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות באלו תופס בלו כו'. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו כתנת פסיק פרישת קדושים).

כתוב בתהילים (פרק ק"ז מ"ג) "מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'" יש לרמוז מ"י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: לימוד אמרות הזוהר, הוא יזכה לויתבוננו מלשון "יסובבנהו יבוננהו" כמו שביאר התרגום: "אלפינון פתגמי אורייתא נטרינון כבבת עיניהון" שזכות לימוד התורה יזכו לחסדי ה' שחסדי ה' ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיאא ההוא עינא דלא נאים כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (כדאייתא באידרא רבא קכ"ט ע"ב). עיניו דרישא חוורא, משתגין משאר עינין, לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. ותהלים קכ"א וכתוב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתוב פקוחות. ותנא, כל מה דאתי ברחמי, לית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שפן רישא חוורא, דלא בעא מידי. (ס"א גטירו).

100 כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך", האל"ה ראשי תיבות: אינו ליומדי הזוהר הקדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע בלימוד הזוהר

תקנו שְׂיֵהָא שְׁלִיחַ צִיבּוּר חוּזַר
וּמְשָׁלִים אוֹתָן. וּמַהֲזָן? ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת.

בְּתַפְלָה תִּקְנוּ שְׁלֹשׁ בְּרֻכּוֹת
רֵאשׁוֹנוֹת וְשְׁלֹשׁ בְּרֻכּוֹת אַחֲרוֹנוֹת.
בְּקִרְיַת שְׁמַע - שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת
בְּרֵאשׁוֹנָה, ה' אֱלֹהֵינוּ ה', וְשְׁלֹשָׁה
שְׁמוֹת בְּאַחֲרוֹנָה - ה' אֱלֹהֵיכֶם
אָמֵת. וְכָל הַקּוֹרֵא קִרְיַת שְׁמַע
כְּמוֹ זֶה, בְּיָדוּעַ שְׂאִינוּ נִזְדַּק בְּאוֹתוֹ
יוֹם.

וְכָרְךָ הָאוֹמֵר קִרְיַת שְׁמַע שְׁלֹשׁ
עִם הַצִּיבּוּר, אֵינוּ מְשָׁלִים אִיבְרִיו,
מִפְּנֵי שְׁחִסְרָא הַשְּׁלֹשׁ תְּבוּת
שְׁשִׁלִּיחַ צִיבּוּר חוּזַר. מַה תִּקְנָתוֹ?
יִכּוֹן בְּחֻמְשׁ עֲשָׂרָה וְיִי"ם שֶׁל
אָמֵת וְיִצִּיב.

וְעַם כָּל זֶה הִזְהָה קוֹרֵא עָלָיו אָבֵא,
(קהלת א) מְעַנֵּת לֹא יוֹכֵל לְתַקֵּן וְגו'.

אוֹתָן שְׁלֹשׁ תְּבוּת שֶׁבְּקִרְיַת שְׁמַע
שְׁשִׁלִּיחַ צִיבּוּר חוּזַר אוֹתָן, לֹא
יִכּוֹל לְהַמְנוֹת אוֹתָם לְתַשְׁלוּם
מֵאֲתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנָה כְּשֶׁאֵר
הַצִּיבּוּר. אָמַר לְאוֹתוֹ הַתִּינּוּק, פֶּסֶק
פְּסוּקֶיךָ! פֶּתַח וְאָמַר, (שם ט) עֵיר
קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בַּהּ מְעֻט.

רַבִּי בּוֹן הֵטְעִין יוֹם אֶחָד אַחֲרֵי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּעֵלְמִית סֹלַע
אֶחָד, בְּרוּם הַהַר. רָאוּ צְפוּר אַחַת
נֹדֶדֶת מְגוֹזְלָיָה, וְאַחֲרֵים בָּאִים,
וּמְרֻטוֹ אֶת כְּנָפֶיהָ, וְעָלְיָה אָמַר
אֶת הַפְּסוּקַת הַזֶּה, (משלי כג) כְּצְפוּר
נֹדֶדֶת מִן קִנְיָה בֶּן אִישׁ נֹדֵד
מִמְקוֹמוֹ.

בְּעוֹד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, רָאוּ נָחֵשׁ
אֶחָד שֶׁהוֹרֵג אָדָם וְהוֹלֵךְ לוֹ, וְרָאוּ
אֲרִיָּה שְׁטוּרָף אֵינֶן וְאוֹכֵל. אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַה תּוֹעֵלֶת לוֹ לְנָחֵשׁ
הַזֶּה שְׁטוּרָף לְחִנָּם?

פֶּתַח וְאָמַר, (איוב ט) אֲשֶׁר בִּשְׁעָרָה
יִשׁוּפְנִי וְהִרְבָּה פְּצָעֵי חֲנָם. אֲשֶׁר
בִּשְׁעָרָה - זֶה הַשֶּׁטֶן, שֶׁדְּרָכּוֹ
כְּנָחֵשׁ, טוּרָף וְהוֹרֵג לְחִנָּם וְלֹא
מוֹעִיל לוֹ. יִשׁוּפְנִי - כְּתוּב בְּאֵן

תִּקְנוּ שְׂיֵהָא שְׁלִיחַ צִיבּוּר חוּזַר וּמְשָׁלִים אוֹתָם.
וּמַאי נִינְהוּ. ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת.

בְּתַפְלָה תִּקְנוּ, שְׁלֹשׁ בְּרֻכּוֹת רֵאשׁוֹנוֹת, וְשְׁלֹשׁ
בְּרֻכּוֹת אַחֲרוֹנוֹת. בְּקִרְיַת שְׁמַע,
שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת בְּרֵאשׁוֹנָה, ה' אֱלֹהֵינוּ ה',
וְשְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת בְּאַחֲרוֹנָה, ה' אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת.
וְכָל הַקּוֹרֵא קִרְיַת שְׁמַע פְּהָאֵי גְּוֹנָא, בְּיָדוּעַ
שְׂאִינוּ נִזְדַּק בְּאוֹתוֹ יוֹם.

וְכָרְךָ הָאוֹמֵר קִרְיַת שְׁמַע שְׁלֹשׁ עִם הַצִּיבּוּר אֵינוּ
מְשָׁלִים אִיבְרִיו, מִפְּנֵי שְׁחִסְרָא הַשְּׁלֹשָׁה
תְּבוּת שְׁשִׁלִּיחַ צִיבּוּר חוּזַר. מַאי תִּקְנָתִיָּה.
יִכּוֹן בְּחֻמְשָׁה עֲשָׂר וְיִי"ן דְּאָמֵת וְיִצִּיב.

וְעַם כָּל זֶה הִזְהָה קוֹרֵא עָלָיו אָבֵא, (קהלת א טו)
מְעַנֵּת לֹא יוֹכֵל לְתַקֵּן וְגו'.

אוֹתָן שְׁלֹשָׁה
תְּבוּת שֶׁבְּקִרְיַת שְׁמַע, שְׁשִׁלִּיחַ צִיבּוּר חוּזַר
אוֹתָם, לֹא יִכּוֹל לְהִמְנוֹת אוֹתָם לְתַשְׁלוּם
מֵאֲתִים וּשְׁמוֹנָה וְאַרְבַּעִים כְּשֶׁאֵר הַצִּיבּוּר. אָמַר
לְהֵוּא יְנוּקָא, אִימָא קְרָאָךְ. פֶּתַח וְאָמַר, (שם ט)
(י"ד) עֵיר קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בַּהּ מְעֻט.

רַבִּי בּוֹן, טְעִין יוֹמָא חַד, אַבְתְּרוּי דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאי, בְּסִלְקוֹ דְּחַד טִינְרָא, בְּרַמְמָאָה
דְּטוּרָא, חָמוּ חַד צְפוּרָא מְגוֹזְלָא,
וְאֲתִיין אַחֲרֵינִין, וְאִמְרִטוֹן אַגְפָּהָא, וְאָמַר הָאֵי
קְרָא עָלָה, (שם כו ח) כְּצְפוּר נֹדֶדֶת מִן קִנְיָה בֶּן
אִישׁ נֹדֵד מִמְקוֹמוֹ.

עַד דִּהְיוּ אֲזֵלוּ, חָמוּ חַד חוּוּיָא, דְּקִטְלִיל בַּר
נֶשׁ, וְאֲזִיל לֵיהּ. וְחָמוּ אֲרִיָּא, דְּטְרִיף
אוּדְנָא, וְאָכִיל. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַאי אֲהֵי
לְהָאֵי חוּוּיָא, דְּטְרִיף לְמַגְנָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (איוב ט יז) אֲשֶׁר בִּשְׁעָרָה יִשׁוּפְנִי
וְהִרְבָּה פְּצָעֵי חֲנָם. אֲשֶׁר בִּשְׁעָרָה, דָּא
שֶׁטֶן, דְּאוּרְחִיָּה כְּחוּוּיָא, טְרִיף וְקִטְלִיל לְמַגְנָא,
וְלֹא אֲתַהֲנִי מִינִיָּה. יִשׁוּפְנִי, כְּתִיב הִכָּא יִשׁוּפְנִי,

ישופני, וכתוב שם הוא ישופך ראש. ומשום שבשערה ישופני, הרבה פצעי חנם. שדרכו להזיק חנם, וטורף טרף לחנם.

ואם תאמר שעושה בלי רשות - והנה פתוב רוח סערה עשה דברו? וכתוב (קהלת ט) אם ישף הנחש בלוא לחש. נחש אינו נושף עד שלוחשים לו מלמעלה. שאמר רבי שמעון, יש שלוחשים לו מלמעלה, ולא נודע אליו אותו הנחש, והורג את מלשהו אחר. אשרי מי שלא נודע אליו ולא נרשם לפניו.

מה פתוב באלימלך? (רות א) ושם האיש אלימלך. פיון שגרשם אצלו, הסטין בדין עליו, עד שהרג אותו, שכתוב וימת אלימלך. פיון שהתחיל בו, התחיל בכניו, והפל בענש של הדין, שאין ענש פענש של הדין. שלא יאמר הדין שהוא נענש לבדו, אלא הוא ובניו וכל ביתו יתפסו בחטא הדין.

הדין יש לו לרדף ולדעת אחרי מעשי בני העיר, מפני שהוא נתפס בחטאיהם. שלא יאמר הדין, אני פדי לדון בין איש לחברו, ולא יותר. אלא כל מעשי בני העיר תלויים על צנארו. ואם אוטם עיניו ממעשי העיר, הוא נתפס בחטאיהם.

אלימלך יכול היה לעמד ולהגן על דורו, וצדיק היה. בשעה שהקדוש ברוך הוא התעורר בדין על העולם, הוא משגיח בראשי העם, ורצה לכסות על אלימלך. בראשונה מה פתוב? איש סתם, ולא כתוב מי הוא. מיד קם המקטרג ואמר, ושם האיש אלימלך, שהוא נרשם ונודע הוא וכל ביתו.

מבאן למדנו, שאין דין בכל דור ודור שלא נרשם ונודע אצלו

וּכְתִיב הַתֵּם (בראשית ג טו) הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ. וּבִגִּין דְּבִשְׁעָרָה יִשׁוּפֶנִי, הַרְבֵּה פִּצְעֵי חָנָם, דְּאוֹרְחִיָּה לְאַבְאָשָׁא חָנָם, וְטֹרֵף טֹרְפָא לְמַגְנָא.

וְאִי תִימָא בְּלֵא רִשׁוּת קָא עֲבִיד. וְהַכְּתִיב, (תהלים קמח ח) רוּחַ סַעְרָה עוֹשֶׂה דְּבָרוֹ. וּכְתִיב, (קהלת

י א) אִם יִשְׁף הַנְּחָשׁ בְּלֹא לְחֹשׁ. (דף צה ע"ב) חִוּיָּא לָא נִשְׁף, עַד דְּלַחֲשִׁין לִיָּה מְלַעֲיָלָא. דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵית דְּלַחֲשִׁין לִיָּה מְלַעֲיָלָא, וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע לְגַבִּיָּה הֵהוּא חוּיָּא, וְקָטִיל לִיָּה לְאַחֲרָא. זַפְאָה מֵאֵן דְּלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע גַּבִּיָּה, וְלֹא אֲתַרְשִׁים קַמִּיָּה.

מה פתוב באלימלך. ושם האיש אלימלך, פיון דאתרשים לגביה, אסטין בדינא עלוהי, עד דקטל ליה. דכתוב, וימת אלימלך. פיון דשרי ביה שארי בכנוי וכולא בעונשא דדיינא, דלית ענשא פענשא דדינא. די לא יימא דיינא דאיהו אתענש בלחודוי, אלא איהו ובנוי וכל בייתיה יתפסון בחובא דדינא.

דיינא, אית ליה למירדף ולמדע בתר עובדי דבני מתא, דאיהו איתפס בחובביהו. דלא יימא דיינא, אנא למידן דינא בין גברא לחבריה, ולא יתיר. אלא כל עובדי מתא תלויין על קודליה. ואי אטים עינוי מעובדי מתא, איהו אתפס בחובביהו.

אלימלך יכול הוי למיקם ולאגנא על דריה, וזפאה הוה. בשעתא דאיתער קודשא בריה הוא בדינא על עלמא, אשגח בראשיהן דעמא, ובצעא לחפיא על אלימלך. בקדמיתא מה פתוב. איש סתם, ולא כתיב מאן הוא. מיד קם מקטרגא ואמר, ושם האיש אלימלך, דאתרשים איהו ואשתמודע הוא וכל בייתיה.

מבאן אוליפנא, דלית דיינא בכל דרא ודרא,

למעלה. ובשעה שמתעורר הדין על העולם, הוא נדון בראשונה, שכתוב שפט השפטים.

ושם שני בניו מחלון וכליון. רבי פדת ורבי פרחיא אמרו, מחלון שמתל לו הקדוש ברוך הוא לאחר זמן, על שהיה מוחה בידו של אביו, ומשתדל בו על המשפטים. כליון - על שגילה מן העולם.

רבי יוסי בן קיסמא אמר, כשם שהיו הם - כך היו נשותיהם. ערפה - על שמה נדונית, קשת ערף, שלא רצתה שיהיה לה חלק עם ישראל, כמו שנאמר כי פנו אלי ערף ולא פנים. רבנן אומרים, לפי שהחזירה ערף לחמותה. רות - על שם תור, שהוא כשר על המזבח. כך רות כשרה לבא בקהל, שעליה נתקיימה הלכה: עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית. רות - שיצא ממנה בן שרוה לקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות.

רות אשת מחלון, באתה בקהל. מחלון, שמתל לו הקדוש ברוך הוא להיות שמו נזכר. ערפה אשת כליון, לא באתה בקהל, שפלה אותם הקדוש ברוך הוא. כליון לא נזכר שמו בישראל.

ועל התקון הזה, נעמי - נשמה. אלימלך - נשמה לנשמה. מחלון - רוח השכלית. רות - נפש השכלית. כליון - רוח הבהמית. ועל זה אמר שלמה, (קהלת א) ומי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. רוח האדם - זה מחלון. רוח הבהמה - זה כליון, שהוא מצד השמאל. נפש הבהמית - זו ערפה, שהיא מקשת ערף, והיא מצד השמאל. ועל כן כליון לא נזכר שמו בישראל.

דלא אתרשים ואשתמודע לגביה עילא. ובשעתא דאתער דינא על עלמא, איהו איתדן בקדמיתא, דכתיב שפט השפטים.

ושם שני בניו מחלון וכליון. רבי פדת ורבי פרחיא אמרו, מחלון: שמתל לו הקדוש ברוך הוא לאחר זמן, על שהיה מוחה בידו של אביו, ומשתדל בו על המשפטים. כליון: על שגילה מן העולם.

ר' יוסי בן קיסמא אמר, כשם שהיו הם, כך היו נשותיהם. ערפה, על שמה נידונת, קשת קדל, דלא בעאת למיהוי לה חולקא עם ישראל. כמו דאת אמר, (ירמיה ב כז) כי פנו אלי ערף ולא פנים. רבנן אמרי, לפי שהחזירה ערף לחמותה.

רות: על שם תור, שהוא כשר על המזבח. כך רות, כשירה לבא בקהל, שעליה נתקיימה הלכה, עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית. רות: שיצא ממנה בן, שריוה להקדוש ברוך הוא בשירות ותשבחות.

רות אשת מחלון, באתה בקהל. מחלון, שמתל לו הקדוש ברוך הוא, להיות שמו נזכר. ערפה אשת כליון, לא באתה בקהל, שפילה אותם הקדוש ברוך הוא, כליון לא נזכר שמו בישראל.

ועל תיקונא דא. נעמי, נשמה. אלימלך, נשמתא לנשמתא. מחלון, רוח השכלית. רות, נפש השכלית. כליון, רוח הבהמית. ועל דא אמר שלמה, (קהלת ג כא) ומי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ. רוח האדם, דא מחלון. רוח הבהמה, דא כליון, שהוא מסטרא דשמאלא. נפש הבהמית, דא ערפה, שהיא מקשת קדל, והיא מסיטרא דשמאלא. ועל דא, כליון לא נזכר שמו בישראל.

ויקחו להם נשים מואביות, אמר רבי רחומאי, בנות עגלון מלך מואב היו. ומפני מה זכה עגלון לכך? אמר רבי רחומאי, כשבא אהוד ואמר (שופטים ג כ) דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הפסא, אמר לו הקדוש ברוך הוא: אתה קמת מכסאך בשביל כבודי - חייך, ממך יצא מי שישב על כסאי, שנאמר (דברי הימים-א כט) וישב שלמה על כסא ה'.

רבי בון אמר, אלמלא הייתי שם, כשהתקיימה ההלכה מואבי ולא מואבית - הייתי חולק עליו ואומר, מואבית ולא מואבי. ומה מי שכתוב בהם (במדבר כח) ויחל העם לזנות אל בנות מואב ותקראנה לעם לזבחי אלהיהן. וכתוב (שם לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם ותהי המגפה בעדת ה'. הם גרמו לכל זה, והגברים אסורים והן מתרות? ומיך אמר, חזרתי בי! ומה משה ואלעזר קבלו אותן, שכתוב (שם) אשר לא ידעו משכב זכר החיו לכם. מה הטעם? שבהכרח עמדו בנות מואב באותו המעשה. שאמר רבי חלקיה אמר רבי אסיא בן גוריון, האנשים באים ומביאים אותן בעל כרחן, וההיא שלא קבלה - הורגים אותה. עד שנמצאו מואביות כלן שם בהכרח. ועל כן ודאי האנשים אסורים, והנשים מותרות. ועוד, כתוב בתורה שני טעמים - על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים, ואשר שכר עליך את בלעם, שעקר הדבר גברים היו. אמר רבי חסדאי, והרי שנינו, שנחל שטים מגדל הנאוף של נשים הוא, ואתה אמת שבעל כרחן היו שם?! ואמר רבי אושעיא, מה שכתוב (יואל ד) ומעין מבית ה' יצא והשקה את נחל

ויקחו להם נשים מואביות, אמר רבי רחומאי, בנות עגלון מלך מואב היו. ומפני מה זכה עגלון לכך. אמר רבי רחומאי, כשבא אהוד ואמר, (שופטים ג כ) דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הפסא. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אתה קמת מכסאך בשביל כבודי, חייך, ממך יצא מי שישב על כסאי. שנאמר, (דח"א כט כג) וישב שלמה על כסא ה'.

רבי בון אמר, אלמלא הוינא התם, כד אתקיימא הלכה, מואבי ולא מואבית, פליגנא עליו, ואמינא, מואבית ולא מואבי. ומה מאן דכתיב בהו, (במדבר כה א) ויחל העם לזנות אל בנות מואב ותקראנה לעם לזבחי אלהיהן. וכתיב, (שם לא טז) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם ותהי המגפה בעדת ה'. אינון גרמין פולי האי, וגוברין אסירי ואינון שריין.

ומיך אמר, הדרי בי. ומה, משה ואלעזר קבלו. דכתיב, (שם יח) אשר לא ידעו משכב זכר החיו לכם. מאי טעמא. דבהכרח עמדו בנות מואב באותו מעשה, דאמר רבי חלקיה אמר רבי אסיא בן גוריון, האנשים באין ומביאין אותן בעל כרחן, וההיא שלא קבלה, הורגין אותה. עד שנמצאו מואביות פולן שם בהכרח. ועל דא ודאי האנשים אסורים, והנשים מותרות. ועוד, כתיב באורייתא תרי טעמי, (דברים כג ה) על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים, ואשר שכר עליך בלעם, עיקרא דמילתא גוברין הוו.

אמר רבי חסדאי, והא תנינן, דנחל שיטים מגדל הנאוף דנשים הוא, ואת אמרת בעל כרחן עמדו שם. ואמר רבי אושעיא, מאי דכתיב, (יואל ד יח) ומעין מבית ה' יצא

השטים, שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן עֲתִיד
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַפְּאוֹת אֶת כָּל
הָעוֹלָם, וּמִפְּנֵי שֶׁנֶּחַל שְׁטִים
מְרֻבָּה נֶאֱוָף, יֵצֵא מֵעֵין מִבֵּית ה'
לְרַפְּאוֹת אוֹתוֹ הַנֶּחַל. אִם כֵּן, הָרִי
לָךְ כִּי בִשְׁבִיל הַנְּאוּף הֵן בָּאוֹת
מֵעֶצְמוֹן.

אָמַר רַבִּי מְנַסֵּיא, חֵס וְשְׁלוֹם!
גְּלוּי וְיָדוּעַ, שְׁבַמְקוּם שְׁבַעֲלִיהֵן
וְאִבִּיהֵן שָׁם, שְׂאִינָן בָּאוֹת מֵעֶצְמוֹן
בְּפִרְהֶסְיָה, אֲלֵא הֵם הַפְּקִירוֹ אוֹתָן
בְּעַל פְּרִיחָן בַּעֲצַת בְּלַעַם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶן קֶסְמָא, תְּמָה
אֲנִי אִם מְגַלָּה זֹו לֹא בָּאָה אֲלֵא
כְּדֵי לִיחַס זְרַע דְּדוֹד שְׁבָא מְרוֹת
הַמּוֹאֲבִיָּה - לֹא יִסְפֵּר יוֹתֵר, וְלָמָּה
לִי כָל זֶה? לְכַתֵּב הֵיחַס מִבְּעוֹז,
כְּשֶׁנֶּשְׂא אֶת רוֹת, וַיֹּאמֶר אֲלֵהָ
תּוֹלְדוֹת פְּרָץ, עַד וַיֵּשֶׁב הוֹלִיד אֶת
דְּוֹד. אֲלֵא הַכַּל הַצְּטָרָךְ בִּשְׁבִיל
הַצְּדָקָת זֹו, שְׁבָאָה לְהַתְגַּיֵּר
וְלַחֲסוֹת תַּחַת כְּנַפֵּי הַשְּׂכִינָה,
וְלִהְיוֹדִיעַ עֲנוּתְנִיתָהּ וְצָנִיעוּת שְׁבָא
וְצַדִּיקוּתָהּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי יוֹסִי אָמַר,
לְהוֹדִיעַ זְרַע דְּדוֹד, שֶׁהוּא (תְּהִלִּים יב)
כְּסָף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאַרְץ. שְׁהָרִי
פְּרָץ וְעוֹבֵד כְּסָף צְרוּף הוּא, כְּכֶסֶף
הַזֶּה שֶׁנֶּצְרָף פַּעַם וּשְׁתִּים.

וְאִם תֹּאמְרוּ, מִפְּנֵי מָה בָּאוּ מִן
הָאִמָּהוֹת בַּעֲנִין זֶה? אֲלֵא כְּסָף
מְזַקֵּק מִתּוֹךְ סִגִּים שְׁבָה. וְזַרַע דְּדוֹד
צְרוּף מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה, שְׁכַתִּיב,
(דְּבָרִים י) וְאֶהְבֶּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
לְבָבְךָ וְגו', בְּשֵׁנֵי יְצִרְךָ, בִּיְצִר
הַטּוֹב וּבִיְצִר הָרַע. הַכַּל צְרִיף
כְּאֶחָד. וְזַרַע דְּדוֹד צְרִיף כָּף.

פְּתַח רַבִּי וְאָמַר, כָּף אָדָם הִרְאִשׁוֹן
- נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה. חוּהָ - נִשְׁמָה.
קִיֵּן וְהִבֵּל - הִבֵּל מִמִּין אֶחָד עִם
אָדָם וְחוּהָ, וְנִקְרָא רוּחַ הַקְּדוֹשׁ.
קִיֵּן רוּחַ שֶׁל טְמֵאָה שֶׁל הַשְּׂמָאל,
נִקְרָא כְּלָאִים. וְהִיא עִרְבּוּבִיָּה
שְׁלֵא צְרִיף. הַצַּד הָאֲחֵר, שְׁלֵא

וְהִשְׁקָה אֶת נֶחַל הַשְּׁטִים, שְׁבָאוֹתוֹ זְמַן, עֲתִיד
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַפְּאוֹת אֶת כָּל הָעוֹלָם,
וּמִפְּנֵי שֶׁנֶּחַל שְׁטִים מְרֻבָּה נֶאֱוָף, יֵצֵא מֵעֵין
מִבֵּית ה' לְרַפְּאוֹת אוֹתוֹ הַנֶּחַל. אִם כֵּן הָרִי לָךְ
כִּי בִשְׁבִיל הַנְּאוּף הֵן בָּאוֹת מֵעֶצְמוֹן.

אָמַר רַבִּי מְנַסֵּיא, חֵס וְשְׁלוֹם. גְּלוּי וְיָדוּעַ,
דְּבַמְקוּם שְׁבַעֲלִיהֵם וְאִבִּיהֵם שָׁם, שְׂאִינָן
בָּאוֹת מֵעֶצְמוֹן בְּפִרְהֶסְיָא, אֲלֵא הֵם הַפְּקִירוֹ
אוֹתָן בְּעַל פְּרִיחָן בַּעֲצַת בְּלַעַם.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי בֶן קֶסְמָא, תְּמָיָה אֲנִי, אִם מְגִילָה
זֹו לֹא בָּאָה אֲלֵא כְּדֵי לִיחַס זְרַע דְּדוֹד,
שְׁבָא מְרוֹת הַמּוֹאֲבִיָּה, לֹא יִסְפֵּר יוֹתֵר, וְלָמָּה
לִי כּוֹלֵי הָאִי, לִיכְתוּב יוֹחֲסָא מִבְּעוֹז, כְּשֶׁנֶּשְׂא
אֶת רוֹת, וַיֹּאמֶר אֲלֵהָ תּוֹלְדוֹת פְּרָץ, עַד וַיֵּשֶׁב
הוֹלִיד אֶת דְּוֹד. אֲלֵא כּוֹלֵא אִיִּצְטָרִיךְ, בְּגִיֵּן
צְדָקָת זֹו, שְׁבָאָה לְהַתְגַּיֵּר, וְלַחֲסוֹת תַּחַת כְּנַפֵּי
הַשְּׂכִינָה, וְלִהְיוֹדִיעַ עֲנוּתְנִיתָהּ וְצָנִיעוּת שְׁבָא
וְצַדִּיקוּתָהּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי יוֹסִי אָמַר, לְהוֹדִיעַ זְרַע דְּדוֹד,
שֶׁהוּא (תְּהִלִּים יב ז) כְּסָף צְרוּף בַּעֲלִיל לְאַרְץ.
דְּהָא פְּרָץ וְעוֹבֵד כְּסָף צְרוּף הוּא, כְּכֶסֶף זֶה
שֶׁנֶּצְרָף פַּעַם וּשְׁתִּים.

וְאִם תֹּאמְרוּ, מִפְּנֵי מָה בָּאוּ מִן הָאִמָּהוֹת בַּעֲנִין
זֶה. אֲלֵא כְּסָף מְזוּקֵק מִתּוֹךְ סִגִּים שְׁבָה.
וְזַרַע דְּדוֹד צְרוּף מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה. דְּכַתִּיב,
(דְּבָרִים י) וְאֶהְבֶּת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וְגו',
בְּשֵׁנֵי יְצִרְךָ, בִּיְצִר הַטּוֹב וּבִיְצִר הָרַע. הַכַּל
צְרִיף כְּאֶחָד. וְזַרַע דְּדוֹד אִיִּצְטָרִיךְ הִכִּי (דף צו ע"א).

פְּתַח רַבִּי וְאָמַר, הִכִּי אָדָם הִרְאִשׁוֹן, נִשְׁמָתָא
לְנִשְׁמָתָא. חוּהָ, נִשְׁמָתָא. קִיֵּן וְהִבֵּל,
הִבֵּל, מְזִינָא חָדָא עִם אָדָם וְחוּהָ, וְאֶתְקַרֵּי רוּחַ
דְּקוֹיִדְשָׁא. קִיֵּן, רוּחַ דְּטוֹמֵאָה דְּשְׂמָאלָא,
אֶתְקַרֵּי כְּלָאִים. וְהוּי עִרְבּוּבִיָּא, דְּלֹא אִצְטָרִיךְ.

מִהֵמִין שֶׁל אָדָם וְחֹהָה. וְעַל זֶה, לֹא תַחְרַשׁ בְּשׁוֹר וּבַחֲמוֹר יַחְדָּיו. וְעַל זֶה אֵל תִּכְנִיס בְּרִית הַקֹּדֶשׁ בְּרִשׁוֹת אַחֲרָת, לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פָּנָי.

וְאָדָם הוּא דֹגְמָא שֶׁל מַעְלָה. אֱלֹהִים אַחֲרַיִם - זֶה חֲמוֹר וְאֶתוֹן, זָכַר וּנְקֵבָה. וְעַל זֶה, מִי שֶׁמְכַנֵּס בְּרִית קֹדֶשׁ בְּרִשׁוֹת אַחֲרָת, כְּתוּב בּוֹ (הוֹשֵׁעַ ה') בְּה' בְּגָדוֹ פִי בְּנִים זָרִים יִלְדוּ. וְאִין קִנְאָה לְקֹדֶשׁ בְּרוּף הוּא פָּרַט לְזֶה שֶׁל בְּרִית הַקֹּדֶשׁ. בְּרָא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּף הוּא בְּאָדָם י"ה ו"ה, שֶׁהוּא שְׁמוֹ הַקֹּדֶשׁ, נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה, וְזֶה נִקְרָאת אָדָם, וּמִתְפַּשְׁטִים הָאוֹרוֹת בְּתַשְׁעָה אוֹרוֹת, וְהֵם מְשַׁתְּלָשְׁלִים מִן י', וְהוּא אוֹר אֶחָד בְּלִי פְרוּד. וְעַל זֶה גּוֹף הָאָדָם נִקְרָא הַלְבוּשׁ שֶׁל אָדָם.

ה' נִקְרָאת נִשְׁמָה, וְתַזְדוּג עִם י', וּמִתְפַּשְׁטֵת לְכַמָּה אוֹרוֹת, וְהוּא אֶחָד. י"ה בְּלִי פְרוּד. וְעַל זֶה, וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בְּרָא אֹתוֹ, זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאָם כּו', וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

ו' נִקְרָאת רוּחַ, וּנְקֵבָה בֵּן י"ה. ה' נִקְרָאת נֶפֶשׁ, וּנְקֵבָה בֵּת. וְעַל זֶה, אָב וְאִם בֵּן וּבַת. וְסוּד הַדְּבָר יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, נִקְרָא אָדָם. וּמִתְפַּשְׁט אוֹרוֹ לְחַמְשָׁה וְאַרְבַּעִים אוֹרוֹת, וְזֶהוּ חֲשֵׁבוֹן אָדָם מ"ה. וְהַשֵּׁם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאָם כּו'. וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם. וְאַחַר כֵּן יִצַר הַגּוֹף, שֶׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית ב') וַיִּצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָם מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאָפָיו נִשְׁמַת חַיִּים.

מֵה יֵשׁ בֵּין אָדָם לְאָדָם, הָרִי יְהו"ה נִקְרָא אָדָם, וְהַגּוֹף נִקְרָא אָדָם, מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלָּא,

סְטָרָא אַחֲרָא, דְּלֹא מְזִינָא דְאָדָם וְחֹהָה. וְעַל דָּא, (דְּבָרִים כ"ז) לֹא תַחְרַשׁ בְּשׁוֹר וּבַחֲמוֹר יַחְדָּיו. וְעַל דָּא, לֹא תִיעוֹל בְּרִית דְּקוּדְשָׁא בְּרִשׁוֹת אַחֲרִיתִי, (שְׁמוֹת כ' י"ג) לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פָּנָי.

וְאָדָם הוּא דוּגְמָא שֶׁל מַעְלָה. אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, דָּא חֲמוֹר וְאֶתוֹן. זָכַר וּנְקֵבָה. וְעַל דָּא, מֵאֵן דְּעֵאִיל בְּרִית קֹדֶשׁ בְּרִשׁוֹת אַחֲרָא, כְּתוּב בִּיה, (הוֹשֵׁעַ ה' ז') בְּה' בְּגָדוֹ פִי בְּנִים זָרִים יִלְדוּ. וְלִית קִנְאָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, בַּר מִן דָּא דְּבָרִית קֹדֶשׁ.

בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאִינְשׁ י"ה ו"ה, דִּיהוּא שְׁמָא קֹדֶשׁ דִּילֵיה, נִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא, וְדָא נִקְרָאת אָדָם, וּמִתְפַּשְׁטִין נְהוֹרִין בְּתַשְׁעָה נְהוֹרִין, וְהֵם מְשַׁתְּלָשְׁלִין מִן י', וְהוּא אוֹר אֶחָד בְּלֹא פִירוּדָא. וְעַל דָּא, גּוּפָא דְאִינְשׁ, אַתְקֵרִי לְבוּשָׁא דְאָדָם.

ה' נִקְרָאת נִשְׁמָה, וְתַזְדוּג עִם י', וְאַתְפְּשִׁיט לְכַמָּה נְהוֹרִין, וְהוּא חַד. י"ה בְּלִי פִירוּדָא. וְעַל דָּא, (בְּרַאשִׁית א' כ"ז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בְּרָא אֹתוֹ, זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאָם וְכו', וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם.

ו' נִקְרָאת רוּחַ, וְאַתְקֵרִי בֵּן י"ה. ה', אַתְקֵרִיאַת נֶפֶשָׁא, וְאַתְקֵרִיאַת בֵּת. וְעַל דָּא, אָב וְאִם בֵּן וּבַת. וְרָזָא דְמַלְהָ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, אִיקֵרִי אָדָם. וְאַתְפְּשִׁיט נְהוֹרָא דִּילֵיה, לְחַמְשָׁה וְאַרְבַּעִים נְהוֹרִין, וְדָא הוּא חוּשְׁבֵּן אָדָם מ"ה. וְהַשֵּׁם יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, זָכַר וּנְקֵבָה בְּרָאָם וְכו'. וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם. וְאַחַר כֵּן יִצַר הַגּוֹף, דְּכְתוּב (שֵׁם ב' ז') וַיִּצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָם מִן הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאָפָיו נִשְׁמַת חַיִּים.

מֵאֵי אִית בֵּין אָדָם לְאָדָם, הָרִי יְהו"ה נִקְרָא אָדָם, וְגּוּפָא נִקְרָא אָדָם, מֵאֵי

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר התפלה זו בכנינת הלב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבַרֵּי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְנִיפִיָּא עֲלָאָה וְלִאֲרַמּוֹן שְׁעַל מְכוּנוֹ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁבֵינָה וּמִיָּם בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהִיא אֹדֶר הַלְּבָנָה כְּאֹדֶר הַחֲמָה וְאֹדֶר הַחֲמָה יְהִיהָ שְׁבַעֲתַיִם כְּאֹדֶר שְׁבַעֲתַי הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בְּנוֹ אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרַצוֹנוֹ וְכְרַצוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מְהֵרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוּיָם בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אֹדֶר", וְיִאֲרַח עֲלֵינוּ אֹדֶר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיהָ ה' אֶחָד וְשְׂמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטְאַל זִיע"א)

מְזוֹרָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלַמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפֵּר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְיֶה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְּמַדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נטו, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פִשְׁעֵ בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרֵּי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁו מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעךָ אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיִּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבַרֵּי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלִאֲמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתַּ מְשִׁיחָה רִעִיא מְהִימְנָא תִתְגַּלֶּה בְּמִהְרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבַנוֹ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ בְּאֲמוֹת כְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מְלַךְ אֱלֹהֵיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו ד)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמִיךָ בְּגִלְלָה אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנָךָ. בְּנָה בֵּיתְךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוֹ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשְׁבֵּ שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשְׁבֵּ כְּהֵנִים לְעַבְדוֹתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשְׁבֵּ יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לְיִרְאָה וְלִאֲהַבָּה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בְּנוֹ יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזָה שְׁגוּרָם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִיחַ לְנְשִׁמָּה. מְלַכְד מַה שְׁמַצִּיל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׁתַּב לִזְמַר כֹּל לַיִל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַמְּקַבְּלָה וְהַזְּהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבְיוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשֻׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר שְׁהוּא אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהַי מְרוּמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבּוֹדַאי לִימוּדוֹ עֲדַ עֲלֵי נְשִׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשִׁמָּה אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחַמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כַּב הַיִּשְׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוּל וּמְכַפֵּל שְׂבַעֲתַיִם. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְּלָא יוֹעֵץ עֲרָה כְּפוּד אֲב וְאֵם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (מא) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמוּדֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמוּדֵי תַלְמוּדֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוּדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלֻךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלָיו. מְלֻךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקָר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פכ"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלֻךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיַּחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזוהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזוהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי